

ಮೌಢ್ಯ ನಿವಾರಣೆಗಿರಲಿ ಎಲ್ಲರ ಅಳಿಲುಸೇವೆ

ನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ಮೂಢನಂಬಿಕೆಗಳ ನಡುವಣ ಗೆರೆ ತೆಳುವಾದುದು. ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತಹ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ರೂಢಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ, ಆ ಕೊರತೆಯೇ ಸ್ವಾರ್ಥ ಶಕ್ತಿಗಳ ಕೈಗೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸುವ ಅಸ್ತವಾಗಿ ಒದಗಿಬರುತ್ತದೆ.

ಈಶ್ವರ್

ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿರುವ ಮೂಢನಂಬಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವು ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮೌಢ್ಯವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವುದು ಪುರುಷಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾದರೂ ಅದರಿಂದ ತೊಂದರೆ ಅನುಭವಿಸುವವರು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತೊಂದರೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವವರೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವಂತಹ ದಯನೀಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ದೂಡಿದೆ. ಮಾಟ-ಮಂತ್ರ, ಭಾನಾಮತಿ, ವಶೀಕರಣ, ದೆವ್ವ ಬಿಡಿಸುವುದು, ಬೆತ್ತಲೆಸೇವೆಯಂತಹ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ದುಷ್ಟ ಆಚರಣೆಗಳ ಬಲಿಪಶು ಮಹಿಳೆಯೇ ಆಗಿದ್ದಾಳೆ. ಇಂತಹ ಕ್ರೂರ ಆಚರಣೆಗಳ ಹಾವಳಿ, ಕಡಿಮೆಯಾದಂತೆ ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಕಂಡರೂ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆಯೇ ಇದೆ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳು ತಮ್ಮ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಖಾತರಿಪಡಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಇಂತಹ ಅನಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕೆಲವರು ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯುವ ಸಾಧನೋಪಾಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೂಢನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಮುಗ್ಧರನ್ನು ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಕಾಯ್ದೆಯೊಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈಗ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಆರೋಪ ಸಾಬೀತಾದರೆ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ಏಳು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಜೈಲು ಶಿಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ₹ 5 ಸಾವಿರದಿಂದ ₹ 50 ಸಾವಿರದವರೆಗೆ ದಂಡ ವಿಧಿಸಲು ಈ ಕಾಯ್ದೆ (ಕರ್ನಾಟಕ ಅಮಾನವೀಯ, ದುಷ್ಟ ಮತ್ತು ವಾಮಾಚಾರ ಪ್ರತಿಬಂಧಕ ಹಾಗೂ ನಿರ್ಮೂಲನಾ ಕಾಯ್ದೆ) ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಮೂಢನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನೇ ಹಾಸಿ-ಹೊದೆಯುವಂತಹ ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಗೇನೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಮ್ಮಿ ಇಲ್ಲ. ಅಂತಹುದರಲ್ಲಿ ಈ ಕಾಯ್ದೆ ತಡವಾಗಿಯಾದರೂ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದು ಸಮಾಧಾನದ ಸಂಗತಿ. ಮೂಢನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಲು ಕಾಯ್ದೆಯೊಂದರ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಮನಗಂಡಿದ್ದು 2013ರಲ್ಲಿ. ಸಿದ್ದರಾಮಯ್ಯ ನೇತೃತ್ವದ ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೊಂದು ಕಾನೂನು ರೂಪಿಸಲು ಸಲಹೆ ನೀಡುವಂತೆ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಲಾ ಸ್ಕೂಲ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ ಹಾಗೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆ ನೀತಿಯ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ಕೋರಿತು. ಈ ಕೋರಿಕೆ ಆಧರಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರವು ಮಾದರಿ ಕರಡು ರೂಪಿಸಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ಪರ-ವಿರೋಧದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಸುದ್ದಿಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ರಾರಾಜಿಸಿದವು. ಆ ಬಳಿಕ, ಕರಡುವಿನಲ್ಲಿನ ಕೆಲವೊಂದು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಕೈಬಿಟ್ಟಿತು. ಕೊನೆಗೆ 2017ರ ನವೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿಧಾನಮಂಡಲದ ಎರಡೂ ಸದನಗಳು ಮಸೂದೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದವು. ಈಗ, ಅದಕ್ಕೆ ಜಾರಿ ಭಾಗ್ಯ ದೊರೆತಿದೆ.

ಆದರೆ, ಕಂದಾಚಾರಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದೆ-ಕಾನೂನು ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನಿವಾರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೌಢ್ಯಕ್ಕೆ ಮನೋವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಆಯಾಮ ಇದೆ. ಸಾಂಸಾರಿಕ ಒತ್ತಡ, ಆತಂಕ, ಉನ್ನಾದ, ಖಿನ್ನತೆಯಂತಹ ಮಾನಸಿಕ ತೊಂದರೆಗಳು ದೆವ್ವದ ರೂಪ ಪಡೆಯುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ, ಮಾಟ-ಮಂತ್ರವನ್ನೇ ಮಧ್ಯ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿರುವ ಜನರು, ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಾಣಸಿಗುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಇಲ್ಲಿ ಅರಿವೇ ಬೆಳಕಾಗಬೇಕು. ಮನೋವೈದ್ಯರ ಬಳಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆಯುವ ಅವಶ್ಯವನ್ನು ಮನಗಾಣಿಸುವ ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕು. ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ-ಸಮಾಲೋಚನಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ತಜ್ಞರ ಕೊರತೆಯನ್ನೂ ನಾವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದು ಮತ್ತೊಂದು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿ.

ದುರ್ಬಲ ಮನಸ್ಸಿನವರು ಮೂಢನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಈಡಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರನ್ನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸದೃಢಗೊಳಿಸುವ ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕು. ಗ್ರಹಿಸುವ, ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಮತ್ತು ಪಾಲಿಸುವ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಬೇಕಿದೆ. ಅವರಲ್ಲಿನ ಅಭದ್ರ ಭಾವ ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಪ್ರಧಾನ ಮಾರ್ಗೋಪಾಯವು ಆರ್ಥಿಕ ಸಬಲೀಕರಣ. ನಮ್ಮ ನೀತಿ ನಿರೂಪಕರು ಈ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಚಿಂತನಶೀಲರಾಗುವ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲೂ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗಬೇಕಿದೆ. ಅದರ ಆರಂಭವು ಕುಟುಂಬದಿಂದಲೇ ಆಗಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಹಾಗೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕೇಂದ್ರಗಳ ಸಹಕಾರ-ಸಹಭಾಗಿತ್ವ ಕೂಡ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ಮೂಢನಂಬಿಕೆಗಳ ನಡುವಣ ಗೆರೆ ತೆಳುವಾದುದು. ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತಹ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ರೂಢಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ, ಆ ಕೊರತೆಯೇ ಸ್ವಾರ್ಥ ಶಕ್ತಿಗಳ ಕೈಗೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸುವ ಅಸ್ತವಾಗಿ ಒದಗಿಬರುತ್ತದೆ. ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮನೋಭಾವ ಬೆಳೆಸುವ ಕೆಲಸವು ಆಂದೋಲನ ರೂಪ ಪಡೆಯಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತ ಈಗ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇದೆ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಎಳೆಯ ಮಕ್ಕಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬುನಾದಿ ಹಾಕುವಂತಹ ಗುರುತರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿರುವ ಶಾಲೆಗಳು ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

■ ಎನ್. ಉದಯಕುಮಾರ್